

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Bobotezei

Sună trâmbițele îngerilor sfinți, sună de sărbătoare și de adunare la sărbătoare. E praznic de Bobotează în cetatea Mea de cuvânt pe vatra neamului român, iar Eu, Domnul, Îmi ridic din așternut străjerii ca să deschidă sărbătorii și oaspeților ei.

O, deschideți-Mi calea, fiilor străjeri, și apoi porțile cetății sus și jos pentru cei gătiți de serbare și sosiți aproape ca să intre. Este scris în Scripturi că mare este Domnul și slăvit foarte în cetatea Sa, în muntele Lui cel sfânt, înălțime frumoasă spre bucuria întregului pământ, căci Domnul a întemeiat-o pe ea.

Sună trâmbițele îngerilor sfinți, sună de sărbătoare și vin cetele de sfinți la masa praznicului Bobotezei, iar Eu, Domnul, privesc cum se așează în cete și rânduri-rânduri sfinții și îngerii, iar de jos oaspeții, poporul care intră la praznic, la izvorul Bobotezei.

Voi, cei ce stați în curțile Domnului, vestiți pe Domnul că sunteți la datorie. Deschideți porțile ca să înceapă sărbătoarea și toată ziua ei de petrecere aici, și plină de simboluri cerești și de bucurii sfinte.

Iar acum rostim pentru cei ce intră, și spunem: O, intrați înaintea Domnului, intrați cu bucurie, intrați pe porțile cetății Lui cu veselie și vă bucurați înaintea Lui, căci Domnul dă cuvântul Său celor ce vestesc cu putere multă, precum este scris, și El Însuși dă putere și întărire poporului Său.

O, pace vouă, și bun sosit la sărbătoarea Bobotezei pentru toți oaspeții! Eu, Domnul, vă întâmpin prin porți și vă dau din duhul mângâierii. Tot omul are nevoie de mângâiere, de iubire, o, dar iubirea Eu sunt, nu omul, și omul are nevoie de Dumnezeu, și nu numai acum, sub greul vieții, ci mai ales în vecii. O, și să știi, omule, că viața ta cu Dumnezeu în vecii nu poți să ți-o dobândești, decât acum, aici cât stai pe pământ, că nu-i pomană să poți dobândi această bucurie veșnică, ci e pe merite, pe muncă multă, pe multă apropiere cu Dumnezeu aici, unde ești probat și măsurat de îngerii care duc vestea la Dumnezeu de lucrul cel din partea ta pentru zidirea ta în locașurile Domnului.

Când trupul se întoarce în pământ din pricina firii păcătoase a trupului, duhul omului se înalță deasupra și merge sufletul înaintea lui Dumnezeu, de unde își ia obârșia la nașterea lui pe pământ, și apoi merge la cântarul vieții pentru locul pe care și l-a pregătit în viața pe pământ, și apoi așteaptă pe Domnul cu cea din urmă zi a slavei Sale, când trupurile se vor ridica la porunca Sa și vor învia prin Duhul Care suflă, și vor merge ori spre odihna bucuriei veșnice, ori spre despărțire de Dumnezeu. O, și iată de ce trebuie să trăiești unit pe pământ cu Dumnezeu în viața ta, omule născut, care primești suflet de la Dumnezeu când vii de sus ca să te naști! Apoi tu pleci iar și adormi și aștepti iar, ca și atunci când ai stat la rând să te naști și să vii pe pământ, și iată, tot omul are nevoie de mângâiere, de iubire, iar iubirea Eu sunt, nu omul, și omul are nevoie de Dumnezeu aici, pe pământ, și mai ales în vecii apoi.

O, botezați-vă, fii ai oamenilor, în acest râu de cuvânt, căci râul Bobotezei curge de aici peste pământ și peste voi! Botezați-vă cu mare credință că e Domnul acest cuvânt, și dă să vă strângă Domnul spre ocrotire mai înainte de cântarul vieții! Veniți la apă, o, veniți la apa vieții, că nu sunteți ocrotiți de pe nicăieri, voi, fii ai oamenilor, iar duhul lumii vă atrage mereu spre el ca să zăboviți în deșertăciuni mici și mari și ca să pierdeți biruința cea pentru bucuria care vine pentru cei ce merg cu Domnul pe calea vieții vremelnice a trupului care poartă sufletul vostru! Vă învăț cu dor, vă învăț lupta cea pentru viața veșnică, fiilor. Vă învăț pe voi dragostea duhovnicească și faptele ei sfinte. O, deschideți-vă mintea și luați amin-

te ca să vi se deschidă inima și să Mă primiți în ea, că iată ce vă învăț ca să știți, dacă vă aplecați să auziți și să luați:

Fiilor, fiilor, în dragostea duhovnicească nu se caută trupurile între ele, iar dacă se caută nu mai este dragoste duhovnicească, și este altceva străin de Dumnezeu, este pofta trupului, duhul cărnii, duhul lumii, deslușit prin Scripturi cu lucrarea sa, care este: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții.

O, nu trebuie să-și atingă trupurile cei ce se caută duhovnicește, fiindcă este primejdios pentru suflet, și trebuie pază duhovnicească și dor de sfințenie de la unii la alții.

Dar mai ales îi povățuiesc pe cei porniți cumva pe cale cu Domnul și le spun lor: O, fiilor, trebuie să stați mult cu Dumnezeu, să fiți cu Dumnezeu tot timpul între voi și semenii voștri.

O, omule care cauți salvarea ta, pe care omul nu ți-o poate da, căci ea vine doar de la Dumnezeu, Eu de aceea te rog, întoarce-te, om pribeag, întoarce-te la Mine cu iubirea ta. Nu poți da iubirea ta nimănui, decât caldă ea pentru Domnul tău, și apoi pe El să-L împarți, că El este iubirea, nu tu, și de El are nevoie omul, chiar dacă el nu știe asta și nici tu nu știi.

O, iubiți-vă semenii așa cum am iubit Eu, fiilor, la vreme de necaz ori de durere, dar nu altfel, iar iubirea dați-o lui Dumnezeu toată, din toată inima și sufletul și cugetul, așa cum este lăsat de la Dumnezeu între om și Dumnezeu, că Eu, Domnul, vă amintesc de omul cel dintâi, care și-a pierdut recunoștința față de Făcătorul Dumnezeu, și a zis, despărțindu-se de Domnul: *«Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi cu femeia»*, o, și așa a luat ființă despărțirea sa de Dumnezeu, păcatul despărțirii, și a stricat păcatul templul lui Dumnezeu, statul lui Dumnezeu în om, la cărma vieții lui mereu, mereu, și i-a luat omul locul lui Dumnezeu din el.

Vin acum și vă învăț și vă dau din râul vieții ca să vă primeniți inima și viața și faptele, și de aceea vă învăț și vă spun, nu vă atingeți trupurile, decât cu grijă de suflet, și nici pe ale aproapelui, decât în vreme de necaz, de dureri, de nevoi, de încercări ale vieții, ale iubirii de Dumnezeu, care trebuie încercată, fiilor, că vine ziua slavei Domnului și a celor ce au iubit ca Dumnezeu.

Aș da vălul în lături și aș lăsa văzute locașurile cerești pregătite din vecii, că aș vrea să vă prindă încântarea de ele, fiilor, căci ele sunt sub vâl, dar nu sunt departe, nu în altă parte, fiilor. Voi însă nu le vedeți, decât pe cele văzute ale facerii lui Dumnezeu, iar cele nevăzute ele sunt sub vâl, și-i las omului dorul, credința și dorul de cale spre ele, iar descoperirea lor așteaptă după om, după voința omului, care alege, căci omul are de ales, e liber să-și aleagă ori pe cele trecătoare, și deșarte de tot din pricina neveșniciei lor, ori pe cele veșnice, din vecii păstrate și nepieritoare prin facerea lor, din pricina măreției lui Dumnezeu de peste ele, căci totul este dumnezeiesc în cele nevăzute ale facerii.

O, aș trage vâlul în părți de peste nevăzutele facerii, dar îți las dorul de ele, omule. Dorul să-ți fie cale, și uită-te la începutul cu Dumnezeu al omului și al grădinii de rai, unde a fost omul așezat ca să fie veșnic ca și Dumnezeu, iar omul n-a mai iubit pe Domnul și și-a ales femeia de iubire a sa, și a căzut apoi tot omul sub această ispită, care izgonește pe Dumnezeu din om și de lângă om, căci Dumnezeu este iubire, iar omul este păcat, că așa a ales el să fie și să facă, o, și de aceea s-a ascuns de ochii omului toată facerea cea nevăzută a lui Dumnezeu, toate nevăzutele și toată măreția lor, și pe care o mai las spre vedere când și când câte unui mărturisitor, care să pună peste oameni slava și rostul celor de sus, și sunt de sus fiindcă ele nu cad, dar sunt aproape, nu sunt în altă parte, sunt aici, sunt tot aici și tot dumnezeiești. Și precum nu poate omul să privească pe Domnul și să rămână viu, tot așa este și cu nevăzutele dumnezeiești, cu locașurile de sub stăpânirea Domnului și ale puterilor cerești și îngerești, desfătări ale sfinților, ale celor ce s-au pregătit și au mers cu dor spre ele,

căci lucrarea lor a fost viața Domnului în ei și prin ei pe pământ, și au fost ei locașuri ale Domnului între oameni.

Cuvânt de Bobotează și de spălare vă dăruiesc la toți cei de pe pământ, căci sunt milos. Dacă Ioan, nașul Meu de botez, striga cu glas tare la Iordan și spunea la toți: «*Pocăiți-vă, că vine împărăția cerurilor!*», o, Eu cum să nu strig în lung și în lat și să-i povățuiesc pe toți spre viață duhovnicească, prin care păcatul sfârșește?

Eu, Mielul lui Dumnezeu, Cel botezat de Ioan la Iordan, Eu Însuși strig acum omul la calea vieții veșnice și-i dau cuvânt de Bobotează și vin cu cerul pe pământ și cu cetele cerești vin, că voiesc, omule, să sfârșești cu pribegia și să ai de Tată pe Dumnezeu ca să te faci fiu al Său și ca să ai tată, omule. N-am astâmpăr și vin după tine și te strig ca să Mă auzi și ca să-ți arăt calea, că Eu sunt Calea, iar ție îți trebuie cruce ca să Mă cunoști și să Mă urmezi, și fără cruce nu poți, că pe ea trebuie s-o iubești, nu pe tine, iar tu trebuie să stai supus sub cruce, că Eu așa am stat, și așa ți-am arătat ca să cunoști calea, o, și adu-ți aminte de Mine și de crucea pe care o purtam și care Mă purta, că apoi ea M-a purtat pe ea până ce M-a trecut spre Tatăl, și crucea cu Domnul pe ea, ea este calea și a Mea și a ta, o, și n-a mai fost și nu mai este o altă iubire mai mare ca aceea față în față cu oamenii. Oamenii însă nu ating cu inima și cu fapta lepădarea de sine pentru iubirea crucii, care-l duce pe om pe ea până sus, la Dumnezeu slăvilor cerești, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și Care rostește acum cuvânt peste ape în zi de Bobotează și spune:

Se binecuvintează și se sfințește apa de Bobotează cu puterea, cu venirea și cu lucrarea Duhului Sfânt, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, spre curățirea celor ce se curățesc cu pocăință spre iertarea păcatelor lor, iar floarea busuiocului să împarfumeze cu mireasma sa gustul apei și duhul ei, căci floarea aceasta a crescut deasupra crucii Mele pusă în pământ de oamenii vremii de atunci, și a fost această floare semn pentru cei cărora li s-a descoperit locul unde să găsească crucea Mea și s-o înalțe în sus ca mărturie a puterii ei, a harului pe care l-a purtat prin Fiul lui Dumnezeu purtat pe brațele crucii cu mâinile întinse spre îmbrățișarea răstignitorilor Lui, ca semn al iertării și al iubirii veșnice, și pe care voiesc și acum s-o împart în lung și în lat și să-i aduc omului aminte de ea, de iubirea cea veșnică, și ca să nu uite el cum l-am iubit și cât l-am iubit, și ca să învețe omul de la Mine iubirea, nu de la el însuși, nu de la om, căci Eu sunt iubirea, nu omul. O, dar când, omule, când înveți tu aceasta?

Vă mângâi cu multul pe toți cei adunați aici, dar și pe cei de pe tot pământul, o, că e greu pe pământ, și au sfinții Mei o vorbă de mângâiere și spun ei: „*Numai pe pământ să nu fii!*”. O, ei văd tot timpul de deasupra tot greul vieții de pe pământ, și mai ales ispitele, atât de dușmane pe fericirea cu Domnul a omului, și lucrează ele prin îngerii căzuți, care și ei își așteaptă izbăvirea, și va fi aceasta când omul se va despărți de păcat și de căderea lui și va alege să fie cu Dumnezeu pe pământ lucrând.

Vă mângâie sfinții, ca unii care au trăit cu trupul pe pământ, iar Eu, Domnul, privesc peste fiii poporului cuvântului Meu și mereu citesc odată cu ei scrierile lăsate de sfinți. Eu îi veghez mereu și le cercetez duhul minții și le deslușesc lucruri nedeslușite până acum, și care au fost arătate în vedenii unora din sfinți, și care se împlinesc cu ei acum, cu voi, fii ai cetății cuvântului Meu, cu voi și cu poporul hrănit de la Mine prin voi, că Eu vin la voi, iar voi Mă împărțiți, fiilor, așa cum și azi lucrați, o, și ce minunat lucrați, și ce deslușit dați să se vadă tainele lui Dumnezeu, nevăzutele facerii lui Dumnezeu, ca să-i prindă dorul de ele pe cei care aud și văd descoperirile de la Domnul trimise pe pământ pentru cei ce cred, și care pot prin credință, fiilor.

Iar căsuța Mea cu voi, acest măreț locaș, e cuibulețul Meu de dor, în care Mă adun cu voi, și cu cei ce Mă caută la voi, și cu care petrecem în sărbători pe pământ alături cu cei din cer, cu care vin și stau cu voi, fiilor.

Las putere multă peste apa de Bobotează, și toți cei care iau din ea, aceia să ducă cu ei stropi din ea și să stropască pământul pe unde ei merg, o, că se alină zbuciumul și frământările pământului când se atinge ceva de aici din loc în loc, și capătă ocrotire toate locurile însemnate de aici cu cele de aici ale Domnului cu voi, fiilor.

O, ce frumos, ce frumos este aici iar și iar, frumos și tot mai frumos, fiilor! Se apleacă oștirile cerești și salută Boboteaza pregătită de voi și pusă înaintea oaspeților, iar Eu, Domnul, Mă umplu de duiosie mare, că știu greul sub care trudiți ca să împărțiți bucurii și credință și puteri sfinte, fiilor. Le-am grăit fiilor oamenilor ca să-i îndemn spre pocăință pe ei și să se lase de puterea păcatului, căci omul care se atinge de om se arde de tot și moare și tot moare, iar omul pentru om e ca și curentul electric înființat de om, și care dacă e atins fără grija pentru umblatul cu el, cade omul grămadă, căci trece prin trup și îl doboară pe om, o, și așa pătesc oamenii între ei și cad unii prin alții prin atingerea dintre ei, căci omul este slab de tot încă din rai, de unde a căzut, căci legea raiului este iubirea de Dumnezeu în om, și care îl dă pe om înapoi lui Dumnezeu.

E mare bucurie în inimi acum, aici, și e liniștea iubirii în toți. Toți vin de dor, și aceasta este calea care îi strânge aici, ca și pe cei din cer, care-și alină dorul la masa de aici cu Mine și cu voi, fiilor. În duh de Bobotează am așezat acum hrană de cuvânt pe masa de praznic sfânt, fiilor, o, și așteaptă la hotar Ioan Botezătorul cu serbarea lui lângă Boboteaza Mea, iar Eu, Domnul, voi fi cu el și cu voi, și vom desăvârși cuvântul cel de Bobotează, fiilor.

Voi, cei purtați pe calea dorului de Domnul și de cetatea Mea cu fii în ea, să știți că vă binecuvintez pașii cei scriși de îngeri ori de câte ori vă așezați pe cale spre izvor. O, fiilor, luați putere ca să puteți pentru voi înaintea Mea, că vă doresc să-Mi fiți fii până la sfârșit și să-Mi fiți aproape și să fiți în credință, fiilor. O, că iată, sunt și din cei care cad oricât ar fi de hrăniți ei din gura Mea, dar slăbiciunile trupești, care sunt trezite, îi trag în lături, că Domnul este sfânt, fiilor. Voi, însă, nu vă mirați de cei ce se clatină, ci mirați-vă că Eu Mă țin pe cale și nu vă părăsesc, numai voi să nu Mă părăsiți, căci diavolul nu poate când voi puteți cu Dumnezeu.

Petrecerea aici e hrană pentru sfinți și pentru oaspeți acum. E dulce duhul petrecerii de Bobotează, e dulce de tot. E dulce totul aici, și vă scriem iubire lui Dumnezeu de la voi toată truda pusă în lucru ca să împărțiți bucurii, fiilor, că, nu uitați, o, nu uitați cuvântul Meu de azi: tot omul are nevoie de mângâiere, de iubire, iar iubirea Eu sunt, nu omul, și omul are nevoie de Dumnezeu, acum și în vecii apoi.

Eu de aceea vin la voi și Mă fac cuvânt de la voi, fiilor care Mă primiți și Mă împărțiți. Eu de aceea vă prețuiesc pe voi, fiilor care-Mi sunteți cale ca să vin. O, Eu de aceea vă umplu de milă de Domnul și de oameni și de dor de cer în voi pe pământ și de venirea Mea la voi, iar voi să-Mi deschideți, să-Mi deschideți mereu, mereu, că Eu mereu voiesc să vin, iar voi mereu să voiți să fiți și să stați cu Dumnezeu pe pământ, o, fiilor.

Acum vă învăluiesc în pacea Mea și în taina Mea cu voi, și toată sărbătoarea și toate inimile celor veniți la izvor, și rostesc pentru ei mângâiere și binecuvântare pentru calea înapoi, dar și dor de sărbători aici cu ei, căci Eu Mă mângâi cu toți sfinții când venim în sărbători la voi și când mereu Ne întâmpinați frumos, frumos, fiilor.

O, pace vouă în același fel pentru toți! Nu ne despărțim la despărțire. O, dar când Mă opresc din cuvânt simt un gol, și aștept să-l umplu iar, când iar și iar vin să stau cu voi, să petrec cu voi, și din dor în dor Mie Îmi tot este dor, iar pe voi vă doresc asemenea cu Mine, cu dorul Meu în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

06/19-01-2020